

Forstl. t. L. om Fiskeriet i Danmark.

er det forklarligt, at den nævnte Art Fiskeri kun kan vække liden Interesse og oftest er bleven betragtet med Ligegyldighed. Saa vanskeligt som det f. Ex. i Sverige vilde være at give en udtømmende Fortegnelse over alle brugbare Bænde for talrige Arter af Ferskvandsfisk, saa let vil det være her i Landet. Paa de enkelte Steder, hvor Udgang af lazartede Fisk findes Sted, saasom Gudena og Koldingaa, er Fiskeriet ikke forsømt, paa sine Steder findes ogsaa Dampfiskeri planmæssig brugt; men i flere af de større Søer, f. Ex. ved Sorø og Esrom, og i Aaer som Skjærnaa kan det med Nette kaldes forsømt.

Der er imidlertid en saa overordentlig stor Forskjel paa Saltvands- og Ferskvandsfiskeri, baade hvad Afgangen til at drive dem angaar og i Henseende til Vanskelighederne og Kostbarheden ved deres Drift, at de aldeles ikke kunne sammenstilles, heller ikke som Lovgivningsgenmæ. Medens vi saaledes ikke tro, at Lovgivningen vilde kunne udøve nogen væsentlig Indflydelse til Fremme af Havfiskeriet, hvis vore Fiskere ikke af sig selv viste sig virksomme herfor, saa ere vi tilbøjelige til at antage, at der vel vil kunne fremkaldes hos Ejerne af de største Bænde en større Interesse for Ferskvandsfiskeriets Udvikling ved en Lovgivning, der sætter dem i Stand til at drive Fiskeriet uforstyrret paa en rationel og frugtbringende Maade.

Lovgivningens Opgave maa nu være at give Regler for Afgangen til Fiskeridrift, at beskytte Fiskernes Fodræt mod Forstyrrelse og Angreb udefra, at ordne Fiskeridriften paa Steder, hvor Flere drive Fiskeri jævnsides, hvorunder navnlig ogsaa falder at beskytte den ene Fisker mod Indgreb ved andre Fiskeres Fiskeri, og at beskytte Fiskebestanden mod Udelæggelse.

Hvad det første Punkt angaar, da fremgaaer det af hvad ovenfor er bemærket, at vi i det Hele anse de i saa Henseende for Tiden gjældende Bestemmelser for tilfredsstillende, og forsaavidt Afgangen til Fiskeri er betinget af Ejendomsret til Fiskevandet, kan der selvfølgelig ikke være Spørgsmaal om at foretage Forandringer heri. Imidlertid anse vi det hensigtsmæssigt, at ogsaa disse Bestemmelser optages i en eventuel ny Lov, for at den, saa vidt muligt, kan omfatte den hele Fiskerilovgivning. Ligesaa er det alt tidligere bemærket, at vor Lovgivning saoner tilstrækkelig klare og fyldestgjørende Bestemmelser om Straf for ulovligt Fiskeri og anden Beskyttelse for Fiskernes Virksomhed.

I de to sidstnævnte Punkter endelig møde vi den Del af Lovgivningens Opgave, der tør anses for den vigtigste, idet der bliver Spørgsmaal om at bidrage til, at Fiskeriernes økonomiske Udbytte kan blive saa stort som muligt og fordelt paa de forskjellige Hænder paa den for Samfundet og Befolkningen heldigste Maade. Formaålet for Fiskernes Virksomhed maa jo nemlig være at gjøre Fiskeriet saa indbringende som muligt, og heri er det, at Lovgivningen skal bistaa dem ved at søge tilvejebragt en Ordning af de herhen hørende Forhold efter de Krav, som det nævnte Formaal selv stiller. Til dette Formaalets Opnaaelse hører da, at Fiskeriet drives saaledes, at det ikke udtømmes i Nutiden, men bevares til Eftertiden; thi det er upaatvivlelig en meget økonomisk Fremgangsmaade at fortære og opbruge en Indtægtskilde, der ved en fornuftig Brug kan bevares og vedblive at give Udbytte. Der maa derfor tilstræbes en Ordning, hvorved der baade for Nutiden indvindes en saa stor Indtægt som muligt, og Fiskeriet dog holdes vedlige til Fremtiden. Hertil udkræves selvfølgelig, at Nutiden ikke bruger Fiskeriet saaledes, at Fiskebestanden udelægges eller formindskes mer end tilbørligt, eller at Betingelserne for Fiskenes Liv tilintetgjøres, hvormed Fiskeriet falder bort. Der er nemlig den Ejendommelighed ved den Erhvervskilde, vi her have med at gjøre, navnlig naar vi alene holde os til Havfiskeriet, at Kilden bringes til at flyde alene ved Naturens Virksomhed, uden at Menneskets Kunst i nogen Maade, der er værd at tale om, formaar at understøtte denne Virksomhed. Vi maa nøjes med de Fisk, Naturen yder os; selv at frembringe dem eller fremflynde deres Formering ere vi ude af Stand til. Vi vide iallfald ikke, at det endnu er lykkedes at gjøre den kunstige Udflækning frugtbringende for Havfiskeriet. Derfor er det ogsaa nødvendigt at tage Hensyn til de Forhold, der nu en Gang ere Betingelser for, at Naturens producerende Virksomhed kan have sin uforstyrrede Gang.

Fiskeriet kan udelægges paa forskjellig Maade, dels ved ligesvem Opfiskning af baade Stort og Smaat, dels ved en Forstyrrelse af Fiskenes Leg, hvorved Formeringen hindres, dels ved en Udelæggelse af de Naturforhold i Vandene, som ere Livsbetingelser for Fiskene, navnlig Tilintetgjørelsen af det lavere Dyreliv, der giver Fiskene deres væsentligste Føde, Drogen af Havbunden og Forstyrrelse af den derværende Plantevæxt, der yder Fiskene Tilhold og Skjulesteder o. s. v. Der fremkommer undertiden Indvendinger imod Muligheden af ved et for stærkt drevet Fiskeri at udelægge dette og navnlig at bevirke det ved en egentlig Opfiskning, idet der herimod henvises til, at det Antal Individider, Mennesket kan bemægtige sig, er forsvindend ligesoverfor den uendelige Mængde, der fortæres af Krovfisk, Fugle og andre Dyr, og at Naturen derfor paa mange Maader har draget Omsorg for Fiskelivets Vedligeholdelse, især ved Fiskenes umaadelige Frugtbarhed.

Det er nu ogsaa unægteligt, at Naturen er overordentlig gavmild ved Produktionen af Fisk; men Erfaringens Vidnesbyrd taler dog tydelig nok for, at Udelæggelsen af Fiskeriet er mulig, ligesom